

76. A Szentlélek ajándéka. A Szentlélek érkezése

A 99. számú énekkel hívogassuk a Szentlelket:

*Ó, alkotó Lélek, jövel,
És szívünk, lelkünk töltsed el.
Te alkotád a szíveket,
Hozd nekik bő kegyelmedet.*

Az összeszedettség imája érdekében foglalkoztunk a szenvedélyekkel, azok megfegyelmzésével és Istenre irányításával, hogy ne a szenvedélyek uralkodjanak el a lelkünkön, hanem Isten.

A következő imaórákban elmélkedjünk a **Szentlélek ajándékairól**, amelyeket az Úr az Ő ingyenes kegyelméből, szeretetéből akar megadni nekünk. A lelki élet mesterei szerint a Szentlélek és az ajándékainak befogadása nagyon szükséges ahhoz, hogy a szemlélődésben be tudjuk fogadni Istent. A Szentlélek és az Ő ajándékai tehát **arra készítik elő szívünket, hogy Isten uralkodhassék el bennünk**, és megtapasztalhassuk Isten lelkünket betöltő szeretetét.

Először is tehát várjuk a Szentlélek érkezését! A várakozáson legyen a hangsúly! Ahogyan *a vadász ül hosszú méla lesben* (Vörösmarty Mihály: *Szép Ilonka*), úgy próbáljunk mi is hosszasan, csendben megülni, ameddig csak szükséges. Nem valami vad érkezésére várunk, hanem a legnemesebb Lélek jövetelére.

Segít, ha az ismert módon, a gravitáció átélésével próbáljuk megtapasztalni testünk ellazulását. Egyenesítsük ki a gerincünket! Próbáljuk testünk föld felé irányuló nehézkedését, a gravitációt is érezni! Ebben a lehetőleg mozdulatlanul eltöltött csendben csupán egy szó lüktessen át a lelkünkön: **VÁRLAK!**... Ha elkalandoznának a gondolataink, akkor még nagyobb epedéssel, vágyakozással mondjuk ki újra az imaszót: **VÁRLAK!**...

I. Engedjük be a lelkünkbe Isten sugárzását!

Ebben a Szentlélek-várásban egyértelműen kell tudnom, hogy **Isten már elküldte a Szentlelket**: szeretete az első pünkösd óta szüntelenül árad, **csak észre kell vennem**, és be kell engednem a lelkembe!

1. Vajon gondoltam-e most arra, hogy milyen kozmikus sugárzás erőterében élek? Bizonyára nem. Ettől függetlenül állandóan ér. Ha nem gondolok rá, ha nem veszek róla tudomást, akkor nincs vele tudatos kapcsolat, de akkor is hat rám. Ha észreveszem, akkor kontaktusba kerülhetek vele. Ha nem figyelek rá, akkor is sugárzik felém. Viszont ha nem vagyok rá tekintettel, nem történik tragédia. Az első pünkösd óta a kozmikus sugárzásnál is nagyobb erő hatásterében vagyunk, amelynek tudomásul vétele azonban életbe vágóan fontos számunkra: beengedem-e lelkembe Isten sugárzását vagy sem? Egész földi életem leglényegesebb kérdése az, hogy a szívem Isten-mentes vagy Istennel teljes hely-e?

A világűrben hatalmas kozmikus viharok dúlnak. A gravitáció a csillagok milliárdjait mozgatja. A kozmosz épül és leépül. De ez csak fizikai harc. A mi életünkben szellemi harc van. *E világ fejedelme harcol, hogy lelkünk ne Istennel legyen betöltődve* (vö. Jn 16, 11). Nekem tehát **harcolnom kell azért, hogy ne másra gondoljak, hanem Istenre**. Persze itt lelki harcról van szó! Egyrészt azt kell megtennem, ami rajtam múlik: gondolataim és vágyaim ne kalandozzanak el, vagyis egy dologra koncentráljak, pontosabban szólva egyedül Istenre akarjak irányulni értelmekkel és akaratommal. Ennek elérése érdekében erőfeszítést kell tennem.

2. Másrészt a kontemplatív ima szférájában sokkal inkább a rendelkezésre állás, **az Isten vonzásába belesimuló készséges engedelmesség** stílusa kell. Ahogyan a mágnes magához tudja vonzani a különböző irányba szétszóródott vasreszelékeket, úgy engedjem, hogy az Úristen magához vonzza a szétszóródott gondolataimat és vágyaimat. Ha itt megvallom az Úrnak:

Hatalmad elnyomja az értelmemet (HO. 111. sz. ének), ez nem vereség lesz, hanem annak a boldog állapotnak a megvalósulása, hogy „a Te hatalmad, Uram, nagyobb nálam, átjár, birtokba vesz. Nemcsak hogy nem akarok másra gondolni, de szinte nem is tudok, mert a Te vonzásod oly hatékony.”

a) E lelki harc folyamán az is szükséges, hogy **szívem ne másra kívánozzék, hanem Isten szeretetére vágyódjék!** Én úgy ülök itt, mint ahogy *a vadász ül hosszú méla lesben*: még nem érzékelem a Szentlélek érkezését. Csak az imaszót ismételve: **VÁRLAK!** Akkor az imádság csendjében előbb-utóbb megtapasztalom, hogy a gondolataim és a vágyaim Istenre irányulnak. Ha más dolgok vonzanának is, mérlegeljek és döntsek: inkább Isten vonzásának engedek! E vonzás, e végtelen isteni sugárzás miatt nem akarok most más benyomásokat beengedni a lelkembe, vagyis más élményeket, amelyek be akarnának hatolni a lelkembe, hogy betöltsék az életemet, és eluralkodjanak rajtam.

b) *Ha már megismertem* (vagyis megtapasztaltam), *hogy milyen jó az Úr* (vö. 1 Pét 2, 3), akkor már tudok különbséget tenni, hogy mit válasszak, kit válasszak. Lelkem uralma felett **a harc tehát ott dől el, hogy kit engedek be a lelkembe.** Ez a harc életre-halálra való küzdelem! Ez nem lutri, számsorsjáték, ahol ha ezen a héten nem húzták ki az ötallátosomat, akkor reménykedhetem, hogy jövő héten talán majd több szerencsém lesz. Nekem csak egyetlen életem van, vagyis egyetlen, megismételhetetlen személyiségem, amelyet ezen a „játékhéten” kell nyerőre fordítanom! Nem veszíthetek! Nem mindegy, hogy mi vagyok én: Isten választotta vagy a Gonosz rabja?

c) Szubjektíve is azzá kell lennem, ami objektíve vagyok, tehát egyénileg élményszerűen átélnem, és **azzá kell válnom, aki ténylegesen vagyok**, tudniillik Isten teremtménye.

– Elismerem: teremtett, vagyis függő lény vagyok.

– Elvállalom: Isten nagyobb nálam.

– Tiszteletben tartom: a teremtés révén az Övé vagyok.

– Ezt elfogadtam: tehát parancsolhat nekem és velem.

Ő pontosan azért teremtett, hogy szabad akaratommal beengedjem az életembe, a létembe, és így Ő is ott legyen, ahol én vagyok. Ezért várom a Szentlelket, ezért vágyodom, hogy eljőjön, betöltsön, és egészen birtokba vegyen: „**Várlak, Atya és Fiú Lelke!**... Teremtő Lélek! Eltető Lélek!... Én isteni Lelkem!...” Merjem mondani Neki ezt a hallatlan merész megszólítást! Ez benne van az isteni Teremtő tervében: **Ő azért teremtett engem, hogy gondolatvilágom az Ő világa legyen, hogy érzésvilágomat az Ő szeretete töltsé be, hogy cselekedeteim az Ő teremtő tevékenységébe kapcsolódjanak bele.** Mert Ő az, aki ezt a világot rajtam keresztül is széppé, igazzá és szentté akarja tenni. Micsoda isteni cselekedet, mekkora kitüntetés ez!

d) **Ahol én vagyok, Ő is mindig ott van velem** (vö. Jn 17, 24). Ez nemde azt jelenti, hogy **már nem várnok kell a Szentlelket, hanem „csak” észrevennem, hogy itt van?** Ha ugyanazt gondolom, amit Ő, ugyanazt akarom és cselekszem, amit Ő, akkor a gondolataim, akarásaim és cselekvéseim isteni stílusúvá válnak, Isten kézjegyét viselik magukon. Akkor – jaj, de merész gondolat! – **Isten csillámlik elő rajtam keresztül!** Akkor nemcsak én leszek isteni, hanem mindaz, amire gondolok, amit akarok vagy cselekszem, mert a Szűzanyához hasonló módon szabad akarattal és boldogan engedem, hogy Isten gondolatai, akarásai és cselekedetei megvalósuljanak bennem, és általam a világban. Akkor: *élek ugyan, de már nem én, hanem Isten Lelke él énbennem!* Az Ő szeretete éltet és tölt be kimondhatatlan édességgel, és *árad bele rajtam keresztül ebbe a világba* (vö. Gal 2, 20; Róm 5, 5).

II. Az Úr velem együtt akarja újjáteremteni a világot!

Vajon felismerem-e, hogy már nem a Szentlélek-várás hosszú áhítatos csendjében kell hívogatnom: „Jöjj el!”; mert **már eljött**, mert hiszen már érkezett, mert már betöltött. Szelíd hatalmával eluralkodott a lelkemen.

1. **Hagyom**, boldogan engedem, hogy egyre jobban belém árássa önmagát. *Árad a kegyelem!* (vö. 2 Kor 4, 7) Milyen más ez, mint amikor csak hallgatom Szörényi-Bródy: *István a király* című rockoperájában: „Árad a kegyelem!”, de ezt belsőleg nem élem át. Milyen más ezt csak

hallani vagy csak elhinni. Milyen más ezt kívülről, mások szájából hallani, vagy belülről egyénileg is megélni. *Árad a kegyelem, és én belülről élményszerűen megélhetem azt, hogy Isten szeretete hogyan ajándékozza önmagát nekem.* Már nem a várakozás élménye, hanem a befogadás élménye dominál bennem. Az Atya és a Fiú Lelke nagyobb hatással van rám, mint a kozmikus sugárzás. Megengedő, beengedő, rendelkezésre álló magatartásmód kell, amellyel mindenben Neki biztosítom az elsőbbséget. *Neki növekednie kell bennem is, nekem pedig kisebbednem önmagamban* (vö. Jn 3, 30). Ó, de szívesen feladom minden fenntartásomat, **feladom önmagammat, csak hogy egyre jobban betöltsön az Atya és Fiú Lelke,** a teljes Szentháromság Lelke!

2. **Szeressem egyre jobban** lelkemnek ezt az édes, jó Urát! Ha Ő ennyire szeret, hogy nekem ajándékozza önmagát, akkor nincs is más ésszerű választásom: nekem is egészen, **teljes szívemből kell szeretnem Őt!** „Szeretlek! Szeretlek, végtelen szeretet!”

3. Azoknak, akik szeretik egymást, az a természetes igényük, hogy ők ketten együtt legyenek, sőt **egymásban legyenek!** *Ő énbennem, én Őbenne* (vö. Jn 6, 57). Micsoda isteni gondolat: én, a kicsiny teremtmény a végtelen nagy Istenben vagyok, a végtelen nagy Isten pedig bennem, kicsiny teremtményében. Persze hogy *árad a kegyelem,* vagy mondjam inkább így: árad a szeretet, kölcsönösen hullámszik Lélektől lélekig.

„Köszönöm, Uram, hogy belesugároztad lelkembe a szeretetedet, hogy eljöttél! Köszönöm, hogy most sem csalatkoztam Benned! **Bízam abban, hogy eljössz.**

A bennem élő szereteted termékeny szeretet, mert kihatással van a világra. Az lesz a gyümölcse, hogy egyre több szeretet lesz a világban. Szereteted általam is megtestesül, és kézzelfoghatóvá válik testvéreim számára.”

Szentlélek Úristen, Te rajtam keresztül, és velem együtt akarod újjáteremteni a világot?

Csak egy válaszom lehet, az, amit a Szűzanya is mondott:

Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok, legyen nekem a Te igéd szerint! (Lk 1, 38).

Befejezésül imádkozzuk a 102. számú éneket:

*Szentlélek Isten, szállj reánk,
Elmét derítő tiszta láng.
Önts lelkünkbe, melyeket
Megszenteltél, kegyelmedet.*